

ארצות הברית

ריוון יד וכובע פרוה

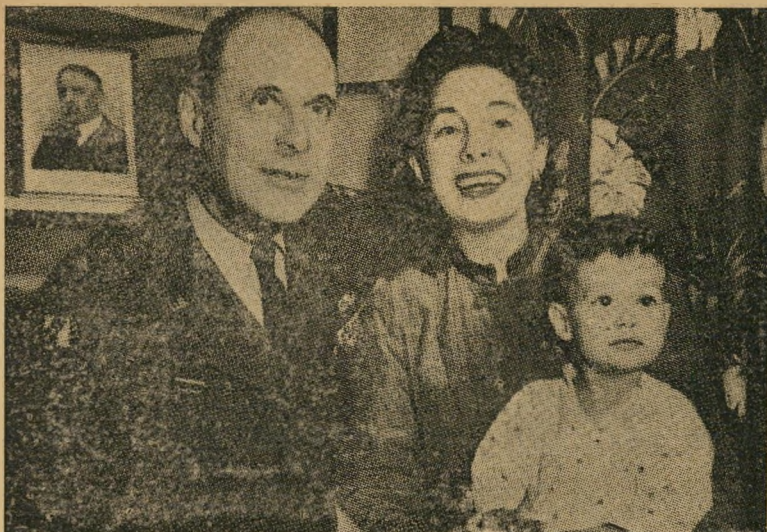
ראש הגשר האמריקאי בסאלרנו היה נתון בצרה. הצבא הגרמני באיטליה הסתער עליו מכל עבר. המצב נראה כנואש. אותו יום הגיע למקום מפקד המחנה האמריקאי, הגנרל מארק ויין קלארק, גבר גבתיקומה ורזה, בעל אף הדומה למקור גשר. הוא העיף מבט על המצב, התכופף, כתב פתק שהועבר באיורון לגנרל הדיביזיה ה-82 של חיל הצנחנים בסיציליה, אדם בלתי ידוע בשם מאתיו באנקר רידג'ווי.

תוכן הפתק: "רצוני שתקבל זאת כפקודה. ידוע אני מה ארוך הזמן הדרוש כדי להכין צניחה, אולם זה מקרה היוצא מן הכלל. אני רוצה שתצנח לתוך ראש הגשר, ואני רוצה שתעשה זאת עוד הלילה. זוהי חובה." מעיר קלארק: ידעתי שאפשר לסמוך על רידג'ווי בכל מחיר. ואמנם, הוא לא התאכזב. בלילה הפיעו הצנחנים, הצילו את ראש הגשר. כעבור זמן מה נפגשו שני הגנרלים שוב: הגנרל רידג'ווי הועבר לאנגליה, שם הוטל עליו לצנח בראש הדיביזיה שלו בגל הראשון, שעה קלה לפני הפלישה לגורמנדיה. כשבא להיפגש ממארק קלארק, שנשאר מפקד המחנה האמריקאי בחזית האיטלקית, רשם קלארק ביומן שלו: "היה זה יום עצוב בשבילי. הוא (רידג'ווי) היה חייל קרבי בלתי רגיל, מהזר, חסר-פתח ונאמן, והוא אימץ ויצר את אחת היחידות הקרביות הגהדרות ביותר..."

הנשים אינן מוכרות. השבוע נפגשו שני הגנרלים שוב. "מאת" רידג'ווי, שעלה בינתיים עליה מזהירה בסולם הפיקוד, מסר ליוני הגנרל קלארק את תפקידו האחרון: מפקד עליון של ארצות-הברית במזרח התיכון, מפקד עליון של אווים בקוריאנה. כיצד הגיע רידג'ווי, מפקד הדיביזיה הי-פשוט, למעמד זה? הוא נתגלה כלוחם ראשון

אחרי מלחמת העולם השנייה ניתן ל"מאת" תפקיד משרדי. הוא ניצל את הזמן, נשא לאשה אלמנה יפהפיה, שחרת עיניים, בת 30, הוליד ילד. שתי נשותיו הקודמות התגרשו ממנו, אינן מדברות איתו. גם לאשתו השלישית לא היו חיים קלים: "מאת" השליט

במעלה. איש לא אהב אותו כאדם. לא היו לו ההליכות הנאות של אייק, חוש ההומור של ברדלי, הזוהר האישי של פאטון. הוא היה מפקד נוקשה, קפדן, אדם שבשעת ביקור בחזית התכופף כדי לקשור את שרוכי הנע"לים של חייל פשוט, לא מתוך גיטסה של

"מאת" רידג'ווי אשתו מארי ובנו מאתיו השני לגנרל נוקשה, אלמנה וגרושות

בין מצביאי ארצות-הברית. **המצביא מול הדיפלומט.** כשהודיע אייק על הסתלקותו מתפקידו, כדי ללחום על הגניבות, היו שני מועמדים לתפקיד: מאת רידג'ווי ואל גרינטר. לא היתה זאת רק ברירה בין שני אנשים, אלא גם בין שתי תפיסות. אין תחליף מלא לאייק, שהיה גם מצביא וגם דיפלומט. היה ברור שרידג'ווי הוא איש קרב, לא דיפלומט. גרינטר, לעומתו הוא דוקא איש מסה, חייל דיפלומטי, אדם שלא נשא מימיו פיקוד קרבי, אך הצליח ביותר ברכישת חיבתם של הקצינים, בני תריסר המדינות, המשרתים במפקדת אווים. כתב אקונומיסט האנגלי: "עוד איננו זקוקים לגנרל בעל מתיחות קרבית ורמון יד הקשור לכתפו. כיום דרוש לנו מתאם ומנהל עבודה." אולם הנשיא טרומן החליט אחרת: מאת רידג'ווי, האדם שלפני עשר שנים צנח ראשון בחוף נורמנדיה, קיבל לידי את הפיקוד הגבוה ביותר בעולם.

הגנרל איבד את מכנסיו. מרק קלארק, האדם שינהל עתה את מלחמת קוריאנה, שונה מאד מקודמו. כמפקד חזית אי-טליה גילה כשרון אלוהי לעבוד עם פולנים צרפתים וברזילאים. אין הוא רק מפקד קרבי לדוגמה. יש לו תכונה החסרה לחלוטין למאת רידג'ווי: חוש הומור.

בעוד שבכל ספרי המלחמה הרבים של הגנרלים האמריקאים אין אף אנקדוטה אחת על מאת, מגיעים הסיפורים המבוכיים על קלארק למאות. המפורסם (והאמיתי) ביותר: כשירד קלארק מצוללת בחוף אפריקה הצפונית כדי להכין במחתרת את הפלישה האנגלית אמריקאית, נרדף על-ידי משטרת וישי, הת"פך עם סירתו, איבד את מכנסיו, חזר לצוללת כשהוא לבוש תחתונים בלבד. מעשיו המרתיקים לכת ביותר: קלארק הוא שגילה את איינשטיין, ידיו, שעה שזה היה עוד סג"אולף קטן, שיכנע את הגנרל מרשל לעשותו למפקד הקרבי העיקרי של ארצות-הברית.

בביתו משמעת של קסרקטין. כשנהרג הגנרל ווקר בקוריאה נקרא רידג'ווי לתפוס את מקומו תוך 24 שעות. הוא חולל פלא. הפך תוך ימים מעטים את המתנה השמינית מעדר מוכה לצבא המשיב התקפה. כעבור חודשים מעטים תפס הצנחן בעל כובע הפרוה ורמון-היד הנצחי הקשור לכתפו את מקומו של מאק-ארטור, המפואר

ידידות, אלא פשוט מפני שלא סבל תלבושת מרושלת. פרט אופייני: כשתפס את מקומו של מאק-ארטור בטוקיו, היה מעשהו הראשון להקדים את שעות העבודה של קציני הכיבוש המפונקים בשעתיים בבוקר. אולם איש לא יכול היה להכתיש שהוא חייל לוחם לדוגמה, אדם שהכניס ליחידותיו רוח קרבית ללא חת.

משחק הפוקר על גרמניה

הפולני, הרי הבינו הגרמנים שעל כך אפשר לשוחח בידידות בבוא העת.

האמריקאים דמו למאהב שהופיע בבית האוהבו כשבידו צרור צפורנים עלובים, מגלה שמאהב שני הקדים את פניו, הביא עמו עגלה מלאה שושנים אדומות. החשבון הסטאלני דמה למשחק פוקר ענקי. לוא היתה הצעתו מתגשמת באמת, היו האמריקאים מסולקים אמנם מלב אירופה, וכל הגנת המערב היתה מתמוטטת כבניין קלפים. אולם גם ברית-המועצות היתה מאבדת את השליטה על גרמניה המזרחית, ועל גבולה המערבי היתה קמה מדינה צבאית חדשה שפרצופה היה מוטל בסיפק. התקווה היחידה היתה שהקומוניסטים היו מצליחים, ברבות הימים, להתגבר במדינה המאוחדת, או שהיאקציה היתה מעדיפה ברית עם רוסיה על ברית עם אמריקה.

אולם סטאלין, בערמומיותו, ידע מראש שאין כל סכויים שהצעה תתקבל. האמריקאים לא יכלו להסכים לה לעולם. וכך זכה הדוד ג'ו ברוב היתרונות, מבלי לשלם את המחיר. הוא כבש את לב הגנרלים הפרוסיים והשווייטריים הגרמנים, לא פחות מאשר את לב הפועלים; הפך את אמריקה אויבת השאיפות הלוהטות ביותר של העם הגרמני, השמיט את הקרקע מתחת לרגלי אדנוואר הזקן.

שני חתנים לכלה אחת

חשיבותו של המשחק על גרמניה: **הקלף הצבאי**: החייל הגרמני הוא החייל היחיד המסור גל ללחום נגד ברית-המועצות. הצבא הצרפתי והאיטלקי רקוב, מלא סוכנים סובייטיים, חסר רוח קרב. בלי דיביזיות גרמניות בלב אירופה לא תתכן הגנת המערב.

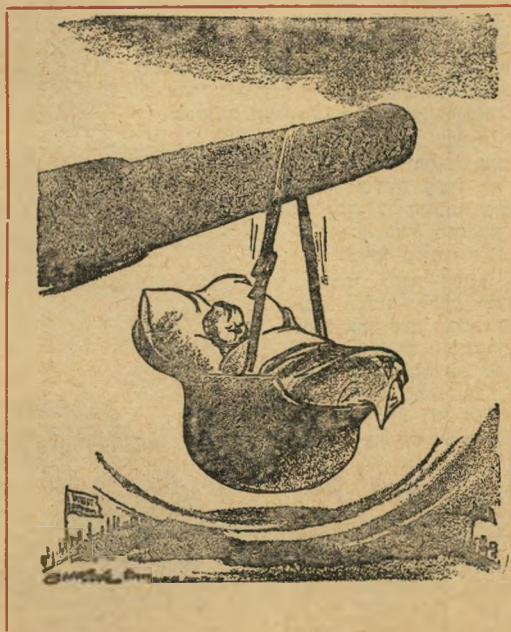
הקלף הגיאוגרפי: המישור הגרמני הוא המסתח לאי-רופה, משני הכוונים. אם לא תוגן גרמניה מפני פלישה סובייטית, לא תהיה כל אפשרות לעצור את הצבא האדום לפני הגיעו לתוף האוקיינוס, מקום שם יוכל להשמיד בנחיתות גם את בריטניה.

הקלף הכלכלי: התעשייה של חבר הרוהר והסאר, ב"מערב גרמניה, היא המרכז התעשייתי החשוב בעולם, מלבד תעשיות אמריקה ורוסיה. צירוף פוטנציאל זה לברית-המועצות צות יהפוך את המחנה הקומוניסטי לכות התעשייתי הראשון בעולם. ישבור את עליונות אמריקה בשטח היחיד שם יש לה עליונות.

תוצאת לוואי של המישחק: מחיר הגרמנים בבורסה העולמית עלה פלאים, כמחיר כל כלה אשר שני חתנים רבים עליה. במצב זה שוב אין צורך לגרמנים לפייס את דעת הקהל העולמית על-ידי תשלום שילומים ליהודים, ונעלם הבסיס הרציני היחיד למו"מ בין ישראל וממשלת בון.

לצמיתות לידי הפולנים, עם בזוי ושנוא בעיני כל גרמני. פעמון בחג המולד

הצעתו החדשה של סטאלין היתה במצב זה כפעמון המבשר את חג המולד. כי סטאלין הציע דבר אשר הגרמנים לא העיזו גם לחלום עליו: לאחד מחדש את גרמניה; לשחרר

"נומה, נומה, ילד..." לפילגש חדשה, תכשיטים ישנים

את אדמת גרמניה מכל הפולשים, כרוסים כאמריקאים; להקים צבא גרמני גדול, חזק — ועצמאי. ואם כי לא הזכיר את הזורמה לגרמניה של האזורים שסוכחו לבן הברית

קריקטורה אמריקאית.

לפני ימים מעטים פירסם ניו יורק ראלד טריביון קריקטורה על רבע עמוד: סטאלין, בלבוש שולטן תורכי, מחטט בארון אשתו פולין, סוחב ממנה את התכשיטים, וסור אותם לאשתו השנייה, גרמניה. היה זה ציור שנועז, בעיני העתון, לסמל את המעשה הפוליטי העלול להטביע את היתמו על עשר השנים הבאות: נסיונה של ברית-המועצות לכבוש שנית את גרמניה.

במלחמת העולם השנייה החליטו בנות-הברית לחלק את גרמניה זמנית. לצרכי הכבוש, להקים גרמניה מאוחדת חדשה תחת פיקוח ארבעת הגדולים. אולם כשנתפרקו גשרי הגור חזית האמריקאיים-רוסיים ונתברר שלא יסכימו ביניהם לערץ על עתידה של גרמניה, הפכה החלוקה עובדה קיימת. האמריקאים לא הצטערו על כך. הם שמחו שמרבית גרמניה נשמרה בידיהם. הם ניגשו לצרף למדינה זו, שנשארה החזקה בין מדינות היבשת האירופית, לחזית המלחמה האמריקאית, לצרף את הצבא הגרמני החדש לצבא האירופי האנטי-קומוניסטי.

בנסיון זה קם להם בן-ברית. בגרמניה המערבית עלתה אישיות אחת, שהיתה באמת קרובה לאידיאלים המערביים, האמינה בלב שלם שאין עתיד לגרמניה אלא בחזית המערב. היה זה ד"ר קונרד אדנוואר. בהשפעתו התגלגל העניין לגרמניה עצמאות רבה והולכת, הכינו את הקמתה של בוח צבאי גרמני, בטחו שבתחרות האיגרוף האירופי הנחיתו נוק-אאוט לדוד ג'ו (סטלין).

הדוד ג'ו והנשמה הגרמנית

אולם הדוד ג'ו הוכיח שאין הוא יורד על הקרשים במהירות כה רבה. לפני שבועות מעטים פתח בסיבוב שני, הנחית על הסנטר האמריקאי המלומה העלולה למוטס לחלוטין את מאזן הכוחות העולמי.

סטאלין הבין את אשר לא הבינו האמריקאים מעולם: את הנשמה הגרמנית. והגרמנים לא התלהבו לחלומות ה"קאנצלר המערבי שלהם. חשבו את הברית עם האמריקאים לכל היותר כתכסיס לשעה קלה, בזו מעומק נפשם לפיטפוט טים הדמוקרטיים המערביים שאין להם שום אחיזה במסורת גרמנית. לעומת זאת חשבו הגרמנים יום ויללה על בעייה אחת, שהיא האליף והתיו של חלומותיהם: איחודה מחדש של מולדתם.

מצבם של הגרמנים היה דומה למצב אזרחי ישראל, לוא היה נתון אזור ירושלים, כמדינה נפרדת, לשלטון הרוסים, מדינה תל-אביבית לשלטון האמריקאים ואילו הגליל היה נמסר בכלל לידי הערבים, שהיו מגרשים ממנו את כל תושבי היהודים. מובן מאילו שלא השלימו עם חלוקת מדינתם, ובעיקר מובן השלימו עם מסירת חלק ממולדתם